

நாவலர் புகழ் பரப்பும் நல்ல தமிழ் ஏடு

குரல் 2

ஒலி 2, 3

ஆணி 17

1987-07-01

விலை : ரூபா 2-00

நாவலர் நினைவு சொல் செயல்களில் எந்த அம்சத்தை நோக்கினும் சைவத்தமிழ்க் கலாசார உயிர்ப்பன்பாகிய 'தீர்ந்த நோக்கு' நம்மை வரவேற்றல் காணலாம்.

நெற்றிமுட்டிற் கானும் பலனுக்கே விழுந்தடித் துக்கொண்டு முன்னுரிமை தந்துவிடும் வழக்கம் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியம் அறியாத ஒன்று. நெற்றிமுட்டிற் கானும்பலன் ஸ்திரமற்றதெனின், புறநோக்கில் நன்மையாய்க் கானுமது அகநோக்கில் நன்மையற்ற தொன்றுய விடுமெனின், பகிரங்கத்தில் மருந்தாய்க் காண்பது அந்தரங்கத்தில் நோய்க்காரணியாகுமெனில் அதற்கு அங்கோரம் இப்பாரம்பரியத்தில் இருப்பதில்லை. தற்போதைக்கு மட்டுமல்ல எப்போதைக்கும் நல்லபிள்ளையாயிருப்பவனே நல்லவன் என்றாற்போல் வது அதன் நிலை. ஆதலால், சேணிடையுந் தீங்கு பயவாத ஒன்றினுக்கே முன்னுரிமை தருவது சைவத்தமிழ்க் கலாசாரப் பண்பாகும்.

உண்ணும் உணவே உடற் போஷணை மட்டும் குறித்ததாதல் சாலாது. காணப்படும் உடல் நலத்துக்குத்தவுதும் அதேவேளை காணப்படாவிட்டனும் உண் டென்று உணரப்படுவதாயுள்ள உயிரிடத்தில் தீய விகாரப் பண்புகளை விருத்தி பண்ணதே நல்ல தார் மிகப் பண்புகளை உருவாக்க வல்லதுமாயுள்ளதே உணவு என்பது இப்பாரம்பரியங் கண்ட காட்சி.

கல்விப்பயன் ஜீவநேபாயம்மட்டுமா?

நாவலர் நோக்கு உணர்த்துவதென்ன?

ஈவ உணவு என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் இந்தப் பாரம்பரிய விளக்கத்திலேயே ஆட்சிபெற்றிருத்தல் கருத்தகும்.

கல்வி விஷயத்திலும் இந்நோக்கே சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரிய நோக்காகும். உடல் வாழ்வை மையமாகக் கொண்ட ஜீவநேபாயப்பேறு நெற்றிமுட்டிற் கானும் பலன். அறிவொழுக்கப் பண்பாட்டு விருத்தி. உயிரை மையமாகக் கொண்டு நிதழ வேண்டிய அந்தரங்கப் பலன். தீர்ந்த நோக்கில் அதைவிட இதுவே முக்கிய மாதலால் கல்வியில் இதற்கே முன்னுரிமை கொடுத்து அதனையும் இரண்டாவதாகத் தழுவிக் கொள்வது இப்பாரம்பரியப் பண்பாகும். குறித்த அறிவொழுக்கப் பண்பாட்டு விருத்தி சமயக் கல்வியை இன்றியமையாதது. ஆதலின் சமயக்கல்விக்கு முன் னுரி ன ம கொடுத்து அதன் அநுசரணையில் லெளகிக்க கல்வியும் நிகழ்வதிலேயே கல்வியின் வெற்றி தங்கியுள்ளது. தென் தமிழ் நாட்டிலிருந்ததுபோல நம் தமிழீழத் திலும் இந்திலை வலுவுற்றிருந்ததற்குச் சரித்திருஞ்சான்றாகும்.

இதே ஈழத்தில், உழைப்பும் மிழைப்புக்கு வழி காட்டுவதே கல்வி என்ற சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் தலைதூக்கிய மிழனாநிக் கஸ்விமுறை செல்வாக்குப் பெறப் பார்த்திருத்தலில் நீதியோ நியாயமோ இருப்ப

(தொடர்ச்சி 9ஆம் பக்கம் பார்க்க)

சைவ சாஸ்திரம்:

திருவருட் பயனில் ஒரு குறட் பயன்

பண்டிதர் ச. கூப்பிரமணியம் — ஆவரங்கால்

எமது சைவ சாத்திர நூல்கள் சில கோட்பாடுகளை விளக்கி, காட்சி, ஆகமம், அநுமானம், அருத்தா பத்தி, உவமை முதலிய அளவைகளை எடுத்தாராம். அவற்றுள் உவமைபென்பது பொருளை எளிதில் விளக்க வைக்க மிகச் சிறந்த கருவியாகும். இவ்வுவமையைக் கொண்டு ஆரியம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் அரிய தத்துவக் கருத்துகள் மிக எளிதில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்ஙனம் எளிதில் விளக்கங்கூடியதாக மிகப் பொருத்தமுறக் கூறப்பட்ட உவமைகள் சிலவற்றுக்கு நாம் பொருத்தமற்ற உரை கூறி இடர்ப்படுவது முண்டு. அப்படியான ஒருவுமையைத் திருவருட்பயனில் காண்போம்.

எந்கள் சைவ சாத்திரங்கள் யாவற்றினதும் முடிவான நோக்கமும் பயனும் மலநீக்கமும் சிவஞானப் பேறுமாகிய இவற்றைப் பெறுதலே. இவை அருளாருவாகிய குரு தரிசனத்தாலும் உபதேசத்தாலுமே நமக்கு ஏற்படும். குறித்த பேறுகளைக் குருமூலம் பேறுமாற நெற்த திருவருட்பயன் இரு குறட்பாக்களில்பொருத்தமான இரு உவமைகள்மூலம் விளக்குகிறது. அவை,

“விடநகுலம் மேவினும்மெய்ப் பாவகனின் மீரங்கடனிலிருள் போவதிவன் கண்”

“ஞான மிவலெழிய நண்ணியிடும் நற்கவனல் பானு வொழியப் பாதன்” என்பன.

முதற் குறளில் மலநீக்கத்தை விடநீக்கம் என்னும் உவமையாலும் இரண்டாங் குறளிற் சிவஞானப் பேற்றைச் சூரியகாந்தக் கல்லில் திப்பற்றுதல் என்ற உவமையாலும் விளக்குகின்றார்.

முதலாங் குறளின் உவமையைமைப்பை நோக்குக.

உவமானம்

1. விடந் திண்டியவன்
2. விடம்
3. விடந் தீர்க்கும் விட காரி
4. விடகாரியாற்பாவனை செய்யப்பட்டு விடந் தீர்க்குந் தெய்வ நகு மை
5. நேரே நகுலத்தால் விடந் தீர்தாது நகுல பாவனை செய்பவனுல் விடந் தீர்தல்

உவமேயம்

1. மலம்பற்றிய ஆன்மா
2. மலம்
3. மலம் நீக்குங் குரு
4. குருவினற் பாவனை செய்யப்பட்டுக் குருவை அடிட்டித்து நின்று நீக்கும் இறைவன்
5. நேரே கடவுளால் மலம் நீங்காது தன் ஜெக் கடவுளாகப் பாவனை செய்யுங் குரு வால் மலம் நீங்குதல்

இங்ஙனம் உவம உறுப்புகளைப் பொருந்தவைத்து, விடந்தீர்தல்பொல மலம் நீங்குதலாகிய பொரு ஜீ விளங்கலாம்.

இதன் பொருள்: நகுலமே முன்னிஸ்ருலும் விடந்தீராமல் நகுல பாவனை செய்யும் விடகாரியின் பாவனையாலேயே விடந்தீருவதுபோலத் தன்ஜெக் கடவுளாகப் பாவனைசெய்யுங் குருவின் பார்வையாலேயே சிடனுக்கு மலம் நீங்கும் என்பது. இதில் உவமையும் பொருநும் பொருத்தமுற உள்ளன.

அங்ஙனமே சிவஞானப் பேற்றை விளக்கும் இரண்டாங் குறளின் உவமையை நோக்குக.

உவமானம்

1. தீ பற்றும் பொருள்
2. தீ உண்டாக்கும் சூரிய காந்தம்
3. தீ உண்டாக்குதம்கு மூலமான சூரியன்
4. தீ பற்றுதல்
5. நேரே சூரியன் கதிரால் தீப்பற்றுமல் சூரிய காந்தத்தினாடு பாயுங்கதிரால் தீ பற்றுதல்
6. நேரே கடவுளால் ஞானம் உதியாமல் குருவினாடாகப் புதுதரும் அருளால் ஞானம் உதித்தல்

இங்ஙனம் உவம உறுப்புகளைப் பொருந்தவைத்து, தீ பற்றுவதுபோலச் சிவஞானம் உதிக்கிறது எனப் பொருளை விளங்கலாம். இங்ஙனம் ஒப்புநோக்கும் போது உவமையில் எவ்வித பொருத்தமின்மையுங்காண முடியாது. இப்பொருள்கோருக்கு, நற்கல் ஒழிய அனல்பாருபடின் ஞானம் இவெழுழிய நண்ணியிடும் எனக்கொண்டு கூட்டவும்.

இதன் பொருள்: நல்ல சூரியகாந்தக் கல்லின் துணையின்றி நேரே சூரியனால் (பஞ்சில்) தீப்பற்றுமாயின் (மாணவனிடம்) ஞானமும் குருவின் துணையின்றி நேரே இறையருளால் உதிக்கும் என்பது.

எனவே, சூரியகாந்தக் கல்லின் துணையோடு பஞ்சிலே தீ பற்றுவிப்பது போலவே குரு வின் துணையோடு சிடனில் சிவஞானந் தோற்றுவிக்கப் பெறுகிறது என்பதும் கல்லும் குருவும் துணைக்கருவி என்பதும் சூரியனும் இறைவனும் மூலகாரணம் என்பதும் தெளிவாம்.

இவ்வாறு பொருள் கொள்வதைவிட்டுக் குறள் கிடந்தவாறே சூரியனின்றி சூரியகாந்தக் கல்லில் தீப்பற்றுமாயின் குருவையின்றியும் மாணவனிடம் ஞானம்

(தொடர்ச்சி கீழும் பக்கம் பார்க்க)

நாவலர் ஜயாவின் ஸங்கீதப் பிரேமை

ஆ. அரசுத்தினம்

ଶ୍ରୀ କିରିଯା,

மட். / புளித் சிகிலியா பெண்கள் கல்லூரி,
முட்டக்களப்பு.

ஈசுவரமும், தமிழும் தம்மிரு கண்ணேனப் போற்றி வாழ்ந்தவர் நாவலர்; உடல், பொருள், ஆவி அணைத் தையும் சிரிய இப்பணிக்காகச் செலவிட்டவர்; இச் சேவையினைச் செய்வோரை உற்சாகப்படுதியும், உறுதுலை புரிந்தும், ஊக்கழுட்டியும் வந்தார். அவ்வாருணி குழந்தை ஒன்றினைக் காண்போய்:-

சங்கீத சாஸ்திர உலகில் ‘கோபாலகிருஷ்ணபாரதி யார்’—என்ற பெயர் பிரசித்தமானது. நாகபட்டினத் துக்கு அருகில் உள்ள, நரிமணம் என்னும் ஊரிலே, வடமர் என்னும் அந்தணர் வருணத்திலே, ராமசுவாமி பாரதி என்பவருக்கு மகனாக, கி. பி. 1786 ஆம் ஆண்டு பிறந்து, 1881 ஆம் ஆண்டுவரை 95 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார்—என அறியப்படுகின்றது. முடி கொண்டான் பாரதி, ஆசதாண்டவபுரம் பாரதி எனவும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். நல்லவர்களுடைய நட்புறவினாலும், சிவபத்தியின் மேல்டிட்டினாலும் இல்லற இனபத்தில் வெறுப்புற்றுப் பிரமசாரியாக இருந்து, கீர்த்தனங்கள் பலவற்றை இயற்றிப் பெரும் புதிய அடைந்தார்.

இளமையிலேயே, சிதம்பரம் நடராசப் பெருமானிடம் அளவற்ற அபிமானம் உடையவராக இருந்தார். சிதம்பரம் நடராசர் கோவிலின் தெற்கு வீதியில் உள்ள நந்தனூர் சிற்பத்தைப் பார்த்து, அவரது பத்திமேம்பாட்டினை நினைந்து, பாரதி உருகுவார். நாள்தோறும் ஓரிடத்திலிருந்து, நியமம் தவறுமல் தியானம் புரிந்து வந்தார். இவரது சிவபத்தியும் இசைத்திறமையும் மக்களிடம் மதிப்பை ஏற்படுத்தின. இவரது கீர்த்தனங்களின் சிறப்பினால் சங்கித வித்து வான்கள் பலர் இவரது பாணியைப் பின்பற்ற வாயினார்.

இவரது சங்கீதப் புலமையினையும், சிவபத்தியின் பெருமையினையும், சிவகடைகளைப் பிரசங்கஞ் செய்யும் ஆற்றவினையும் அறிந்த பலர், நாயனார் ஒருவருடைய சரித்தேர்த்தினைக் கீர்த்தனமாகப் பாடித்தரவேண்டும் எனவேண்டினர். திருநாளைப்போவார் என அழைக்கப்பெட்ட நந்தனார் சரித்தேர்த்தைக் கீர்த்தனமாகப் பாடினார். அற்புதமான இக்கீர்த்தனத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்த மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை சிறப் புப்பாயிரம் பாடிக் கொடுத்தார். இயற்பகை நாயனார், திருநீலகண்ட நாயனார் ஆகியவர்களின் சரித்திரங்களையும் கீர்த்தவ வடிவில் பாரதியார் பாடியுள்ளார்.

சிதம்பரம் காந்தம்போன்று பாரதியாரைக் கவர்ந்து இழுத்தது. இவரது சேவையைப்பற்றி ஆறு

முகநாவலர் அவர்களும் அறிந்திருந்தார்கள். ஒரு
நாள்.....

கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் சிதம்பரம் நட-
ராசர் கோவிலிலே, தாம் இயற்றிய, சைவமணம்
கமமும் தமிழ்ப்பாட்டுக்களைப் பண்ணேடு ஊன் உருக-
உள்ளாம் உருகப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். நாவலரும்
கோவிலுக்கு வந்தார்; பாரதியாரைக் கண்டார்;
பத்திச்சுவை சொட்டும் பாடலைக் கேட்டார்; அவரது
தொண்டின் தூய்மையினையும், பெருமையினையும்,
சிவபத்தியினையும் அறிந்து வியந்தார்; இனபுறூர்.
இல்லம் திரும்பினார்.

மறுநாள் பாரதியார் ஆலயத்திலே பாடிக் கொண்டிருக்கிறார். ஆறுமுகநாவலர் அவர் அருடே சென்று பத்துருபா பணம் கொடுத்து, அவரைப் பாராட்டி, உற்சாகமுட்டினார். ‘கற்றுரைக் கந்திரே காமுறவர்’—என்பது வெளிப்படையாயிற்று.

தாவுர் பத்துரூபா அன்பளிப்புச் செய்த அக்காவத்திலே, அப்பணத்தின் பெறுமதிக்குப் பல ஏக்கரி நிலம் கொள்வனவு செய்யப்படலாம் என்பதை நினைத் துப் பார்க்குப்போது, அப்பத்துரூபா இன்றைய நிலையில் இலட்சம் ரூபா மதிப்புக்கையது என்பது புலனுகும்;

நாவலர் தாம் மட்டுமே சைவப்பணியும், தமிழ்ப் பணியும் செய்யவேண்டுமென எண்ணிடார்களார். சைவ மும், தமிழும் தழைக்கப் பாடுபடும் ஏ வரை யும் பாராட்டி, உற்சாகப்படுத்தி உதவி பூரிந்தார் என் பக்ஞு இதுவும் ஒரு சான்று.

நாவலர் காட்டிய நல்வழியில் நாமும் பணி செய்வதோடு, பணி செய்வோருக்கு உதவியும், உற்சாகமும் வழங்குவோமாக.

1.2.1. விடுதலை பொறுத்தேவ தாரீர்.

நத முறைகளை கோட்டு
விவரம் கூறுதல் தாரீர்

நக குறைந்தன அதே போல் மற்றவர் வாய்ச்சொல் வருள்ளீர்,

“நான் கூறுவதே உழைப்பினை நல்கிற்”

“இன்றே செய்வோம்—அதுவும்
நன்றே செய்வோம்—அதையும்
இன்றே செய்வோம்” —

வளரட்டும் நாவலர் காட்டிய நல்வழி. ஒவிக் கட்டும் நானிலமெங்கும் நாவலர் குரல்.

இலக்கணம்:

தெரிநிலை வினைப் பெயரேச்சம்

F. X. C. நடராசா அவர்கள், மட்டுநகர்

தமிழிலக்கணத்தின் அகண்ட வியாபகத்தன்மையை உள்கொள் வைப்பது இக்கட்டுரை. வேற்றுமைத் தொடர்ப் பொருள் நிலையோடு தொடர்பு படுத்திப் பெயரேச்ச நிலையை நோக்கும் ஒரு அணுகுமுறை இங்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருத்தல் காணலாம். அத்தொடர்பில் தோன்றுஞ் சிக்கல்கள் சில இங்கு தெரிந்துத்துக் காட்டப்பட்டிருத்தல் விசேடமாகும். உண்கவும் வினைத்தொகையா? அடுத்தவீடு என்கையில், 'அடுத்த' இறந்த காலப்பெயரேச்சமா? இக்கட்டுரை தோற்றும் இத்தகைய அமசங்கள் சிந்தனைக்குரியவை மட்டுமல்ல இனிய வையுமாம். (ஆர்)

எஞ்சி நிற்பது எச்சம். வினைமுற்றுரை எஞ்சி நின்றுல் எச்சம் ஆகும். பெயரேச் சார்ந்து நின்றுல் பெயரேச்சம் என்றும் வினைமுற்றைச் சார்ந்து நின்றுல் வினையெச்சம் என்றும் வகை செய்துள்ளனர். எஞ்சி நிற்கும் பெயர், வினை என்பன நோக்கி பெயரேச்சம், வினையெச்சம் எனப் பெயர் பெறும்.

தொழிலுங் காலமுந் தோன்றி இடமும் பாலுந் தோன்றுது வருதல் எச்சப் பண்பாகும். இதுவே வினைமுற்றுரைவரும் நிலை என்க.

பெயரேச்சங் கொள்ளும் பெயர்களாவன:— வினைமுதற்பெயர், கருவிப்பெயர், இடப்பெயர், தொழிற்பெயர், காலப்பெயர், செயப்படு பொருட்பெயர் என்றும் அறுவகைப் பெயருமாம்.

உதாரணம்:—

உண்டசாத்தன்	— வினைமுதற்பெயர்
உண்டகலம்	— கருவிப்பெயர்
உண்டவீடு	— இடப்பெயர்
உண்டஹன்	— தொழிற்பெயர்
உண்டநாள்	— காலப்பெயர்
உண்டசோறு	— செயப்படுபொருட் பெயர்

அறுவகைப் பெயரேற்றலோடு காரணப் பொருளிலும், காரியப் பொருளிலும் பெயரேச்சம் வருமென்று அறிக்கூடும்.

- i. சங்கு கட்ட சன்னைப்பு } காரணப் பொருள்
ஊன் உண்ட இனைப்பு } காரியப் பொருள்
  - ii. நோய் தீர்ந்த மருந்து } காரியப் பொருள்
நின்னைக்காணும் அவா }
- "களை கட்ட பயிர்" — என்பதிலுள்ள 'கட்ட' என்ற பெயரேச்சம் இன்னதற்கு என்னும் பொருளில் வந்துண்டு. "களை கட்ட கலி" — என்பதிலுள்ள 'கட்ட' என்ற பெயரேச்சம் இது பயன் என்னும் பொருளில் வந்துண்டு.

உண்ட எச்சில்
குடிபோன ஊர் } பிறபொருளில்
பழும் உதிர்ந்த கோடு } வந்துள்ளன.

இலக்கணிகள் சிலர் பெயரேச்சங்கள் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்னும் அறுவகைப் பெயர்களையுந் தழுவி வருமென்பர்.

மலர்ந்த தாமரை	— பொருள்.
மலர்ந்த குளம்	— இடம்.
மலர்ந்த பொழுது	— காலம்.
மலர்ந்த ஓ	— சினை.
மலர்ந்த தன்மை	— குணம்.
மலர்ந்த மலர்ச்சி	— தொழில்.

எனவே எல்லாவகைப் பெயர்களும் பெயரேச்சங்களைத் தழுவும் என்க.

தொகாநிலைத் தொடர்களில் ஒன்று பெயரேச்சத் தொடர். வந்த மனிதன் என்பது பெயரேச்சத் தொடர். இது வாக்கியம் ஒன்றின் சுருக்கம். மனிதன் வந்தான் என்னும் வாக்கியம் சுருங்கி வந்த மனிதன் என்றுகியது. இங்கு பொருள் தெளிவுடைத்து.

இறந்த நாள் என்ற பெயரேச்சத் தொடரில் நாள் இறந்தது } என்ற வாக்கிபங்கள் நாளில் ஒருவன் இறந்தான் } சுருங்கி நிற்கின்றன

இதனால் சுருங்கா வாக்கியப் பொருளை அறிந்தால்நாறிப் பொருள் தெளிவாக வெளிப்படமாட்டாது.

பெயரேச்சங்கள் தழுவிய பெயர்களில் பொருள் மலைவுற்ற இடத்தில் மறைந்து நிற்கின்ற வேற்றுமை உருபின் அறிந்து கொள்ள முயன்றுல் வாக்கிபத்திற் கருத்தை பொருளும் வெளிப்படத்தாதும். இறந்த நாள் என்பது எழுவாய்ப் பொருளாயின் நாள் இறந்தது என்றும், ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளாயின் நாளில் ஒருவன் இறந்தான் என்றும் பொருள் தெளிவுற வெளிப்பட்டு மலைவு நீங்கும் என்க.

நாள் இறந்தது — இறந்த நாள்.
நாளில் இறந்தான் — இறந்த நாள்.

*ஆரும் வேற்றுமை தவிர்ந்த மற்றைய வேற்றுமைகள் வினையைக்கொண்டு முடியும். பெயரேச்சங்க

*ஆரும் வேற்றுமை சார்பில் உருபும், பயனும் உடன் தொக்க தொகைக்கு உதாரணமில்லை. அது வினையைக் கொண்டு முடிவதன்று ஆகவின் என்க.

னாற் தழவப்பட்டு நிற்கும் பெயர்களில் வேற் ருமைப் பொருள்கள் மறைந்து நிற்கும். விண்ணயைக் கொண்டு முடியும் வேற்றுமைத் தொடர் சுருக்கம் டெந்து பெயரெச்சத் தொடராக அமையும். உதாரணங்கள் மூலம் விளக்குவாம்.

1ஆம் வேற்றுமை: மனிதன் படித்தான் >
படித்த மனிதன்

2ஆம் வேற்றுமை: மாட்டை அடித்தான் >
அடித்த மாடு

3ஆம் வேற்றுமை: கத்தியால் காடுவெட்டினுள் >
காடு வெட்டிய கத்தி

4ஆம் வேற்றுமை: கூவிக்கு வேலை செய்தான் >
வேலை செய்த கூவி

5ஆம் வேற்றுமை: மரத்திலிருந்து இறங்கினுள் >
இறங்கின மரம்

7ஆம் வேற்றுமை: மரத்தில் பூ இருக்கிறது >
பூ இருக்கிற மரம்

இவ்வண்ணம் வெற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர்களே சுருங்கிப் பெயரெச்சத் தொடர்களாக மாறி நிற்குமென்று.

இவ்வகையில் மாற்றமடையும் (1ஆம், 2ஆம், 3ஆம், 4ஆம், 5ஆம், 7ஆம்,) ஆறு வேற்றுமைகளையும் காரகம் என்பர். பிரயோக விவேகத்திற் “காரகப்படலம்” - பார்க்குக. *¹காரகம் என்பதற்கு “தொழில் இயற்று விப்பது” - என்று நச்சினார்க்கிளியர் கூறியுள்ளார். இதனைத் தெய்வச்சிலையார்*² “தொழிற் காரகம்” - என்பர்.

தெய்வச்சிலையார் தொல். சொல். குத். 108, 227,
 228 என்பவற்றின் உரையில் மேலே கூறிய வேற்
 றுமைப் பொருளை நன்கு புலப்படுத்தி உரையெழுதி
 யுள்ளார். மற்றைய உரையாசிரியர்கள் தொட்டும்,
 தொடாமலும், சுட்டியும் சுட்டாமலும் எழுதிய
 உரையை அவர் விரித்து விளக்கினார் என்பதனை உய்த்து
 உணர்தல் வேண்டும்.

தண்டியலங்காரத்தில் இக்காரகம் மேலும் விரிவடைகின்றது. ஏது என்ற அணியில்.

“முதல் வனுச் சுரும்புங் சுரவியும்

உற்பது நீக்கமும் இடமும் எனுமிலை காரகம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது பிரதிபேதச் சூத்திரம். குமாரசவாயிப் புலவர் பதிப்பில்

“முதல்வனும் பொருளைக் கருமழுங் கருவியும்

ஏற்பது நீக்கமு மெனவிவை காரகம்" — என்ற காணப்படுகிறது. பொருள் ஏங்க சொல்லிற்க

*1 தொல்காப்பியம். சொல். 113ஆம் குத் நச்கினர்க் கலை.

*2 தொல்காப்பியம். சொல். 108 ஆம் குந் தெய் வட்டிலையார்.

எந்த வேற்றுமைப் பொருளைக் கொடுப்பது என்று விளக்கமில்லை — விளங்கவுமில்லை. பிரதி பேதமுள்ள இச்சுத்திரம் காரக வேற்றுமைகளை உணர்த்தி நிற்கின்றபடியால் முதலிற் குறிப்பிட்ட அதுவே மூல பாடமாக வேண்டும். வை. மு. கோபாலகிருத்தின மாசாரியார் 1956இல் வெளியிட்ட ‘தண்டியலங்காரம் மூலமும் — பழையவரையும்’ — என்ற நூலில் 87ஆம் பக்கத்திலே பிரதி பேதச்சுத்திரம் காலைப்படுகிறது எவ்வேதான் பெயரெச்சங்களாற் தழுவப்பட்டு நிற்கும் பெயர்களில் வேற்றுமைப் பொருள்கள் மறைந்து நிற்குமென்றார்.

செய்யும் என்னும் வாய்ப்பாட்டுப் பெயரெச்சம் முன்று காலங்களுக்கும் பொதுவான தொழிலை உணர்த்தும் என்றால். உரிமை, கிழமை, உண்மை, நீத்தியம் முதலிய பொருள்களையும் உணர்த்தும் வாய்பாடு அது என்பதனை மனத்திறக்குத்துக்கூடு.

“ஊரிலிருக்கும் கோயில்”

என்ற சொற்குருடரிலுள்ள இருக்கும் என்ற பெயரைச் சூலம்

கனம் இருந்தது

ஊரில் இருக்கிறது

ஊரில் இருப்பது

என்று பொருள்படாமலும், ஒரு காலத்தை உணர்த்தாமலும், ஊருக்குரிய கொயில் என்று கிழமைப் பொருளையும், உண்மைப் பொருளையும் உணர்த்தி நன்றாக எவ்வாம்.

ஆகும் பொருள் = ஆம்பொருள்.

போகும் போது = சொம்போது.

வேதும் கை = **வெங்கை.**

தாவும் மனை = தாமனை.

வாவும் டர்வி = வாப்புரவி.

எனப் பெயரேச்சும் இவ்வாறு விகாரமடைந்தும் நிற்கும்.

பெயரெச்சங்கள் பல குடி ஒரு பெயரைத் தழுவிநிற்கும். பெயரெச்சங்கள் வினையெச்சங்களாற் தழுவப்பட்டும் நடக்கும்.

உதிர்ந்த உலர்ந்த இலைகள் பல பெயர்ச்சங்கள் மறைந்து விடவேண்டுமென்று அழைக்கப்படுகிறது.

இவ்வகையில் ஆன என்ற பெயரெச்சம் அடுக்கிவந்து மிருக்கின்றது. உ-ம்: மீண்மான், பன்றியான், நரசிங்கமான், திருமால். பெயரெச்சங்கள் பல சம்பந்தப்பட்ட வேற்றுமைப் பொருளை நேரிற் சாராமலும் நிற்கின்றன. பெயரெச்சவிகுதிகளை நோக்கினால் சார்ந்தும், பகுதிகளை நோக்கினால் சாராமலும் இருக்கின்றன. ‘இருந்த வீடு’ என்ற பெயரெச்சத் தொடரை எடுத்தால் “வீடு இருந்தது” — என்று பொருள் தருகையில் முதலாக வேறு

றுமை வெளிப்படுகின்றது. இருந்த வீடு என்பதன் கருத்து நான் இருந்த வீடு எனக் கருதப்படுகையில் அது இல்லாமற் போகிறது.

குளிக்கிற அறை உண்ணுஞ் சோறு
உண்ட கலம் பறித்த பூ.
கண்ட மாடு வைத்த காசு.
சொன்ன கதை அடிக்கிற பந்து

இங்கு நந்துள்ள உதாரணங்களில் ஒன்றை விளக்குவாம். குளிக்கிற அறை என்றால் நாங்கள் குளிக்கிற அறை என்பதே பொருள். அறை குளிக்கிறது என்பதற்கில்லை. உதிர்ந்த இலைகள் என்றால் இலைகள் உதிர்ந்தன என்றுதான் பொருள். இவ்வண்ணம் எழுவாயை மாற்றியமைக்கும் பெயரெச்சங்களை நாம் எவ்வாறு வகைதொகைப்படுத்துவது? இதற்காகப் புதியதோர் உபாயம் ஈண்டு கற்பிக்கப்படுகிறது.

குளிக்கிற அறை என்பதில் குளிக்கிற என்பது பெயரெச்சம். இப்பெயரெச்சத்தைப் பகுதி விகுதி யாகப் பிரித்தால் குளி+கிற என்றாகும் குளி என்ற பகுதி ஏவல்லினை. * கிற என்ற விகுதி நிகழ்காலப் பெயரெச்ச விகுதி. குளி என்ற பகுதியை நோக்கினால் ஒருவளைக் குளி என்று ஏவு கின்றது. கிற என்ற விகுதியை நோக்கினால் அறை என்ற சொல்லித் தழுவுகின்றது. முடிவு என்ன? பகுதியை நோக்கினால் எழுவாய் வரும். விகுதியை நோக்கத் தழுவி யை பெயர் பொருந்த வரும்.

உண்டகலம், உண்கலம், என்பவற்றில் முதலாவது பெயரெச்சத் தொடர். இரண்டாவது விணைத்தொகை. முதலாவதில் நான் உண்ட கலம் என்று எழுவாய் தோன்றிப் பொருளை விளக்கும். உண்கலம் என்பதில் எழுவாய் தோன்றுது. உண்ணப்பட்டகலம் என்றும் வராது. சொன்னீர்மையாக என்னுடைய உண்கலம், என்றே நிற்கும். மற்றைய வெற்றுமைகளிற் செல்லாது. உண்டசோறு உண்ணப்பட்ட சோறு என்று பொருள்படும். கண்ட மாடு — காணப்பட்ட மாடு என்று செயப்பாட்டு விணையாக்கி மாற்றியுரைக்கலாம் ஆனால் உண்டகலம் உண்கலம் என்பன உண்ணப்பட்ட என்று மாற்றினால் பொருளமைதியில்லை.

மாடுகள், ஆடுகள், கோழிகள் என்னும் இவற்றைக் கொல்லும்போது ‘அடிக்கப்படும்’ — என்று வழங்குகிறோம். நகரங்களில் இவற்றை அடிக்கும் இடங்களைன்டு. ஆங்கிலத்தில் Slaughter House என்றழைப்பார். இதனை மொழி பெயர்த்து ‘கொல்களம்’ — என்று அறிஞர் சிலர் எழுதிவைத்துள்ளனர். இந்தக் கொல்

*‘கிறு’ அ விகுதிபெற்றுக் ‘கிற’ என்றுமிற்று. வசதிக்காக ‘கிற’ என்பதனை விகுதி என்றாம். அ. உ. என்பன தெரிந்தில் விணையெச்ச விகுதிகள்.

களம் என்பதற்கும் சிலப்பதிஓரத்தில் வரும் கொலைக்களம் என்பதற்கும் வேற்றுமை இல்லையா? இளங்கோ அடிகளுக்கும் தமிழ் விளங்கவில்லைப்போலும் என்று அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றார்களா?

அடிமாடு என்ற மரபு வழக்குண்டு. அது அடிக்கப்படும் மாடு என்று பொருள்பட்டு. “செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலக் கிளத்தல்” — என்ற குத்திரத்திற்கு உதாரணமாகலாம்.

இருந்த வீடு — இருக்கப் பெற்ற வீடு.
உண்ட சோறு — உண்ணப்பட்ட சோறு.
சொன்ன சொல் — சொல்லப்பட்ட சொல்.

இவை இவ்வாறிருக்க நிகழ்காலப் பெயரெச்சங்கள் கிறு, கின்று என்ற இடைநிலைகள் கூடி உண்கிற மாடுகள், உண்கின்ற மாடுகள் என்று பெயரெச்சத் தொடர்களில் வரும். ஆனால் எழுவாய்த் தொடரில் ‘மாடுகளுண்கிறன்’ என்று — வராது. மாடுகள் உண்கின்றன என்றே வரும். பலவின்பாலில் நிகழ்கால இடைநிலையாக ‘கின்று’ ஒன்றே வரும் என்பதனை மனங்கொள்ளல் வேண்டும். ஆகவே நிகழ்கால இடைநிலைகளில் ஒன்றுக் ‘கின்று’ இருத்தல் வேண்டுமென்பது புலனுகும். எனவே கின்று முன்னர்த் தோன்றிப் பின்னர் கிறு ஆக மாறி இருக்கலாம்.

சிக்கல் மேலும் ஒன்று. அடுத்த வீடு என்பதிலுள்ள அடுத்த — இறந்த காலப் பெயரெச்சமாக இருக்கிறது. அடுத்த, அடுக்கின்ற, அடுக்கும் என்பது முக்கால வாய்பாடு. இதன்படி அடுத்தவீடு என்பதிலுள்ள அடுத்த — இறந்த காலமா? இப்பொழுது அது அடுத்த வீடு ஆக இாக்கவிலையா? இனி மேல் அடுத்த வீடு ஆக இருக்காதா? அடுத்த பேச்சாளர் என்ற பிரயோகமும் இருக்கிறது. அடுத்து வந்தான் என்ற விணையெச்சமுழும்படும்.

இதுபோல அளவு இறந்த மக்கள், அளவு கடந்த மக்கள் என்ற பிரயோகங்களும் உள். இறந்த, கடந்த என்ற இறந்த காலத்தின் நிகழ், எதிர் காலங்கள் எவை? அவ்வகைப் பிரயோகங்கள் உண்டா?

இவ்வகையிற் பெயரெச்சங்கள் தொல்லை தருகின்றன. இலக்கணிகள் பொருட் பொருத்தம் முற்றுறுத ஒருவகையில் சுருக்கமாகப் பெயரெச்சம் என்றால் என்ன என்பதனை மாணைக்கர்கள் அறிந்துகொள்ள வைக்க முயன்றிருக்கிறார்கள். குத்திரங்கு செய்தாரும் உரை எழுதினாரும் வெளிப்படையாகவும், விளக்கமாகவும், தெளிவாகவும் கூறினார்கள். இலக்கணிகள் தாங்கள் கண்ட உண்மைகளைக் கூற முயன்றுகொள்ளும் உரையாகியர்கள் ஆய்வின்றித் தாங்கள் கண்டவாரேகூறிப் போந்தனர் என்னாம். இவற்றுள் தெய்வச் சிலையார்

(தொடர்ச்சி 8ஆம் பக்கம் பார்க்க)

ஸங்கீதம்:

ஸங்கீதானந்தம்

நவாவியூர், நா. சச்சிதானந்தன்

ஆத்மீகத்தில் ஸங்கீதத்தின் பெறுமானம் எவ்வளவெனக் காட்டும் மதிப்பீட்டுக் கட்டுரையாக வாய்த் திருக்கிள்ளது இக்கட்டுரை, ஆனாயநார், மோட்சமடைந்ததின் சூட்சமத்தை உணர இது நிச்சயம் வழி காட்டும். சயினோக இவையெல்லாம் தேக்கிவைத்திருக்குஞ் சிந்தனையாளராகிய இதனைசிரியரிடமிருந்து இத் துறையில் இன்னும் மின்னும் நிரம்பச் சிடைக்கும் வாய்ப்பிருத்தல் போற்றத்தகும். (ஆர்)

“ஆனந்தம்” என்ற பதம் மிகவும் அர்த்தபுஷ்டி யானது. சமய, தத்துவார்த்த ரீதியில் அதை விளக் குபவர்கள் ஜம்புலன்களையும் கடந்த தெய்வீகத்திலை என்றே, ஞானிலை என்றே இதை விபரிப்பார்கள்.

“ஆனந்தம்” என்ற நிலையினை ஒருவர் மற்றவருக்கு விளக்க முடியாது என்பதுதான் உண்மையான நிலை. ஆதலினால் இந்தப் பதத்திற்கு மேல்திகமான வியாக் கியானஞ்செய்து வரைவிலக்கணம் வகுக்க முடியாது.

ஞானிகள் என நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வர்கள் அல்லது அவ்வாறு மற்றவர்களாற் கூறப்படு பவர்கள் கூறிவைத்த அடிப்படையில்மாத்திரமே நாம் இதற்கு ஓரளவு விளக்கமளிக்கலாம். குக்குமமாக விளங்கிக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு பொருளை ஸ்தால மார்க்கமாக விளக்க முடியாது என்பது இதனாற் பெறப்படும்.

இது இவ்வாறிருக்க, எம் மத்தியிற் பெரும்பாலும் வழக்கிலுள்ள சில பதங்கள் முற்றிலும் சமய, தத்துவ அடிப்படையைக்கொண்டு எழுந்தனவ. “நித்தியானந்தம்”, “சச்சிதானந்தம்”, “பரமானந்தம்”, “யோகானந்தம்”, “அபேதானந்தம்” என இன்னும் பலவாறுக் இவை வழங்கிவருகின்றன.

ஸங்கீத உலகில் “ஸங்கீதானந்தம்” என்ற பெயரில் ஒரு பதம் வழங்கிவருகிறது. அதாவது, ஸங்கீதத்தைப் பாடுவர், ஸங்கீதத்தைக் கேட்பவர், ஸங்கீத ஸாஹித்யங்களை ஆக்குபவர் ஆகிய இவர்களெல்லாம் இந்த ஸங்கீதானந்தத்தை எய்ததற்குயர் என்பதே பூர்ணமாக இயாகராஜ ஸ்வாமியின் போன்ற ஸங்கீத ஞானிதளின் நோக்கமாயிருந்தது. அவர்களெல்லாம் ஸங்கீதானந்தம் என்ற இந்த ஆனந்த நிலையினை எய்தி அனுபவித்தவர்கள்.

ஸங்கீதானந்தத்தைப் பாமரர்களாகிய நாம் எமக்கு எட்டிய அர்த்தத்தில் அனுபவிக்க ஸ்ருதி, யைம், சார்ம, இனிமை, பொருள், கற்பனை ஆகிய ஆறு அம்சங்களும் ஸங்கீத இலக்கணத்துக்கமைய நிறைவு பெறுதல்வேண்டும்.

ஜம்புலன்களின் உணர்வும் நுகர்வும் விடுபட்டு நிற்கும் ஆனந்த நிலை யோகியர், ஞானியர்களது

நிலையானால், ஜம்புலன்களுள் ஒரு புலனின் உணர்வி னாலும், நுகர்வினாலும் ஸ்தால நிலையில் அனுபவிக்கப் பெறும் ஸங்கீதம் எவ்வாறு ஞானியர்களது ஆனந்த நிலைக்கு ஒப்பான ‘ஸங்கீதானந்தம்’ என்னும் நிலைக்கு நம்மைக்கொண்டுசெல்லும் என ஒரு வினா எழுகின்றது.

ஆஹதநாதம், அனஹதநாதம் என எம் முன் ஞேர் கூறிவைத்தார்கள். ஆஹதநாதம் புவன் வழியால் உணரப்படுவது; நுகரப்படுவது. அனஹதநாதம் ஆத்மாவின் உள்ளே உணரப்படுவது. கேட்காமற் கேட்கும் நாதம், உள்ளிருந்து ஒவிக்கும் நாதமாகும்.

இன்று விஞ்ஞானிகள் “Supersonic Sound”, “Ultrasonic Sound” எனச் செவிப்புலனுக்கு அப்பாற பட்ட ஒவிகளையெல்லாம் எடுத்துணர்த்தக் கருவிகளைக் கண்டுபிடித்துள்ளார்கள். இவற்றை அவர்கள் கண்டுபிடிக்குமுன் அவ்வாறு செவிப்புலனுக்கு அப்பாறப்பட்ட ஒவியென ஒன்றுஷ்டா என்னும் சந்தேகம் எமக்கு ஏற்படாமலில்லை.

இருந்தும், விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்த இக்கருவிகள் எடுத்துணர்த்தும் ஒவிகளுக்கெல்லாம் அப்பாலுக்கப்பாலாய் நிற்கும் உணர்வினை எடுத்துணர்த்த ஸ்தால ரீதியான விஞ்ஞானக் கருவிகளுக்கும் இயலாது.

இத்தகைய ஒரு ஆனந்த உணர்வினை, ஆனந்த ஸங்கீதத்தை, எம் முன்னேயே நாம் குக்குமமாகக் கேட்குக்கொண்டிருக்கும் நிலையே ஸங்கீதானந்த நிலையாகும்.

ஸ்தால வடிவிலுள்ள புலனுறுப்புக்களின்மூலம், ஸ்தாலமும், குக்குமமாயுள்ள ஸங்கீதத்தினை முற்றிலும் குக்குமமாகக் காணும் நிலையே ஸங்கீதானந்த மாகும். இந்த நிலையில் நின்று எமது டடவினுள்ளே ஆறு சக்கரங்களிலும் தொனிக்கும் பல்வேறு நாத நுபங்களையும் கண்டனுபவிக்கும் ஆத்மானந்த நிலையைத்தான் ஸங்கீதானந்தம் என்ற பதம் குறித்து நிற்கும்.

எமது இரு நாசிகளினாடாகச் சென்று வரும் முசிகீஸ் “சசி” “மிஹிர” என்ற பதங்களினால் (தொடர்ச்சி 9ஆம் பக்கம் பார்க்க

திருவாரூப யன் . . .

(ஆம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

உதிக்கும் எனப் பொருள் கூறப்படுகிறது. இப்பொருள் கோளில் உவமையின் பொருத்தக்குறைவும் முரண் பாடுங் காணப்படுகின்றன. இவ்வரையின்படி,

உவமானம்	உவமையம்
1. குரியன்	1. குரு
2. குரியன் காந்தம்	2. மாணவன்
3. தீ பற்றுதல்	3. ஞானம் உதித்தல்
—?—	4. கடவுள்

மேலே காட்டியவாறு கடவுளுக்கு உவமையாக இருக்கவேண்டிய ஒருறுப்புக் குறைகிறது. மேலும் குரியகாந்தக் கல்லில் தீ பற்றுவதில்லை. கல்லின் முன் னுள்ள பஞ்சபோலும் பிறிதொரு பொருளிலேயே தீ பற்றுகிறது. இதனால் கருத்தில் முரண்பாடு தோன்றுகிறது. ஆகவே இது ஏழுவான உவமை எனவும் இடமுண்டாகிறது. இக்காரணங்களால் இப்பொருள் கோள் ஏற்றதோவென அறிஞர் எண்ணக்கடவர்.

“பெருக்கம் நுகர்வினை பேரொளியாய் எங்கும் அருக்கனென நிற்கும் அருள்”

எனப் பிறவிடத்தும் கடவுளுக்கும் அருளுக்கும் குரியனையும் ஒளியையுமே உவமை கூறும் ஆசிரியர்க்கு குரியனைக் கடவுளுக்கும் குரியகாந்தத்தைக் குருவுக்கும் உவமையாகப் பொருள் கொள்ளுதலை உடன்பாடாகும். அன்றிச் குரியனைக் குருவுக்கு உவமையாகக் கூறுவது உடன்பாடாகுமோ எனவும் சிந்திக்க வேண்டும்.

குருவும் குரியகாந்தமும் துணைக் கருவிகளாய் இடை நின்று வாங்கித் தந்து ஞானத்தையுந் தீயையும் பிறப்பிக்குப். குருவின் முன்னிறந்து உபதேசம் பெறும் மாணவன் குரிய காந்தத்தின் எதிரிலிருந்து தீ பற்றும் பஞ்சபோலச் சிவஞானத்தாற் பற்றிக் கொள்ளப்பட்டுத் ‘தான் அது’ ஆகி விடுகிறுன். பஞ்சத்தியாகி விடுவதுபோல ஆன்மா ஞானமேயாகி விடுகிறது என்ற கருத்தும் மற்றைய பொருளிற் பெறப்படவில்லை;

மேலும், மலநீக்கத்தைக் குறிப்பிடும் குறளின் உவமையைப்படுத் தீவஞானப் பேற்றைக் குறிப்பிடும் இக்குறளின் உவமையையைப்படும் ஒத்திருப்பதும் காணக்.

பின் தோன்றிய சித்தாந்த நூல்களுக்கெல்லாம் முன்மானதும் பிரபல கருதியானதுமான திருமந்திரத்தில்.

“குரிய காந்தமுஞ் குழ்பஞ்சம் போவவே குரிய காந்தஞ் குழ்பஞ்சைச் கட்டிடா குரியன் சந்திதி யிற்கடு மாறுபோல் அரியன் தோன்றமுன் ஏற்ற மலங்களே” என்று கூறப்படுகிறது.

இதன் பொருள்: குரியனுஞ் குரியகாந்தமும் பஞ்சம் இருக்கின்றன. ஆனால் (எழுந்தமானத்துக்குத்) தீ பற்றுவதில்லை, மூன்றும் நேர்படும்போது குரிய ஓளி கல்லினாடு பாய்ந்து பங்கை அடையத் தீ பற்றும். (பஞ்சேயன்றி வேறு பக்குவமில்லாத பொருள் நேர படினும் தீ பற்றாது) அதுபோலவே, இறையருள் குருவடிவாய் வர, பக்குவனுன் மாணவன் குருவை எதிர்ப்பட்டு மலநீக்கம் பெறுகிறுன். மலநீக்கமாகிய காரணம் உண்டாகவே சிவஞானப் பேருகிய காரியமும் உண்டாகும் என்பதாம்.

திருசந்திரத்தில் மலநீக்கத்துக்குக் காட்டிய உவமையே திருவருட்பயனில் சிவஞானப் பேற்றுக்கு உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது ஆதலின் முன்னாலாகிய திருமந்திரம் தரும் விளக்கத்துக்கு மாறுபடாமல் பின்னாலுக்கு உரை கொள்வதே மரபு மாகும்.

உணர்ந்தவர் உண்மையை உணர்ந்துரைப்பாராக.

நன்றி

காரைநகர் கைவமகாசங்கப் பொன்விழா மலர் 1967

தூரிந்தி . . .

(ஆம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

தூர பாராட்டுதற்குரியது எனக் கூறலாம். குத்திரங்கள் கருவுலங்களுக்கு விருத்தியுரை எழுதுவதன் மூலம் தூரயாசிரியர்கள் சில சிக்கல்களை நீக்கியிருக்கலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் வினையெச்சம்பற்றிக் கூறிய குத்திரங்கள் முன்னும், பெய்ரெச்சம் பற்றிய குத்திரங்கள் பின்னும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றைய இலக்கண நூல்களில் மாறி அமைந்துள்ளன. முரண் பட்டமைக்குரிய உண்மைகளை அறிய முயலுதல் வேண்டும்.

சிக்கல்கள் யாவும் இக்கட்டுரையில் நீக்கப்பட்டன என்று கூறுவதற்கில்லை. சில சிக்கல்களை நீக்க முயன்றோம். புதிய சிக்கல்களையுந் தந்துள்ளோம் நீக்கிய சிக்கல்களை வெளிப்படுத்துவதன்மூலம் பெய்ரெச்சத்தினைத் தெளிவுபடுத்தி அதன் விரிவாகப் புதிய சிக்கல்கள், தொல்களை நீங்க வழிபண்ணுமென்ற நோக்கத்தில் இவ்விளக்கம் எழுதப்படவாயிற்று.

ஸங்கீதாளந்தம்

(7ஆம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

அழைப்பர். இவை “இடைகலை”, “பிங்கலை”, “குரியகலை”, “சந்திரகலை” எனத் தமிழிற் கூறப்படும். இம் மூச்சக்களின் நாதம் “ஹம்” “ஸ்” என்ற இருவகையான தொனிகளைக் கொண்டது. பிரானையாமம் மூலம் ஜிவவிரு தொனிகளையும் ஒன்றிணைத்துவிடின் “ஹம்ஸ்” என்னும் நாதம் அல்லது தொனி உண்டாகிறது.

ஒரு ஆத்மஞானி இத்தொனியினைத் தன் உள்ளே அனுபவிக்கிறார். இதையொட்டியே ஸங்கீதத்தில் இராக வடிவங்களுக்கு “ஹம்ஸநாதம்”, “ஹி ஸதவனி” என்றும் “ஹம்ஸானந்தி” என்றும் பெயரிட்டார்கள். “ஹம்ஸ்” என்றால் “அன்னம்” என்பது பொருளாகும். இதனாலேய பிரஹ்மத்தின் காவலனான பிரஹ்மாவுக்கும், ஞானத்தின் காவலரான சரஸ்வதிக்கும் அன்னம் வாகனமாக அமைவதாக எம்முன்னேர் கூறிவைத்தனர்.

ஆறு ஆதாரங்களுள் மூலாதாரத்தில் அகாரம் மகாரம், உகாரம் என்னும் தொனிகள் இணைந்த ‘ஹம்’ என்னும் பிரணவ ஒலியும். சுவாதிஷ்டானத்தில் யங்மங், ரங், லங் என்னும் தொனிகளும், மணிபூரகத்தில் டங், தங், நங், ரங், டங், டங் என்னும் தொனிகளும், அனைதச் சக்கரத்தில் கங், ஹங், சங், ஐங், நியங் என்னும் தொனிகளும், விசத்திச் சக்கரத்தில் அங், இங், ஹிங், உங், ஊங், றிங், ரங், விங், எங், எயிங், ஒங், ஒங், ஒஹ், ஆஹ் என்னும் தொனிகளும் ஆக்ஞாக்சக்கரத்தில், ஹி, க்ஷ என்னும் தொனிகளும் கேட்கும்.

தொண்டைப் பகுதியை விசத்திச் சக்கரம் என்பார்கள். இதை “பாரதிஸ்தானம்” என்றும் கூறுவர். சரஸ்வதிக்கு “பாரதி” என்றும் ஒரு பெயரூம் உண்டு. நெற்றியிலுள்ள புருவ மத்தியை ஆக்ஞான சக்கரம் என்பார்கள். இதை “மூன்றாவதுகண்”, “நெற்றிக்கண்”, “ஞாலக்கண்” என்றெல்லாம் அழைப்பார். இதில் இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை ஆகியன ஒன்றிணைவதால் இதற்குத் ‘திரிவேணிசங்கமம்’ என்ற பெயர் உண்டு.

நெற்றியில் இவை இணையும் இடம் “யுக்ததிரிவேணி” யெனவும், மூலாதாரத்தில் இவை இணையுமிடத்தை முக்த திரிவேணியெனவும் கூறுவர்.

ஆகவே இவையெல்லாவற்றையும் தன் னுள் உணர்ந்து உடலினுள் ஆங்காங்கேயெல்லாம் கேட்கும் ஒசை, ஒலி ஆகிய இரண்டையும் அனுபவிக்கும் மோனநிலையே ஸங்கீதாளந்தமாகும்.

கல்விப் பயன் . . .

(1ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தாக நாவலர் அறிவு ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. காலங்கண்ட சைவத்தமிழ்க் கலாசார உயர்பீடமாகிய தன் சொந்த வீட்டில் ஆட்சியுட்சம் பெற்றிருந்த இலக்கினதை பதி நாவலர். அதனால் அதை அவர் ஒப்பவில்லை.

மிலனரிகள் கல்விசேவை என்ற முகமூடியுள் சமய பரிவர்த்தன சூட்சியம் ஒன்று மறைந்திருந்ததும் உண்மை. ஆனால், அதுதான் நாவலர் கல்விசேவைக்கு நேரடிக் காரணமென்பதற்கில்லை, அவர்களும் ஜிவனேபாயக் கல்வியோடு சமயக் கல்வியும் போதித்தவர்கள்தான். ஆனால் அது அவர்கள் சமயக் கல்வி. ஈழத்துப் பிள்ளைகளின் உளப் பண்பாட்டுக் கொத்ததல்ல, ஈழமக்கள் கண்ட ஆன்ம இலட்சியத்துக்கு உகந்ததல்ல என்பது நாவலர் கருத்து.

1860இல் நாவலர் வெளியிட்ட கல்விபற்றிய அறிக்கையில் ஒருபந்தி இங்கே கருத்தத்தும்.

பாடசாலையிலே கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த பொத்தியாயர்களை நியோகித்து, பிள்ளைகளுக்குப் பாலபாடங்கள், நிகண்டு, திருவள்ளுவர் முதலிய நீசி நூல்கள்; சிவபுராணங்கள், இலக்கணம், கணிதம், தருக்கம், வெளிப்படை யாகிய வசன நடையிற் செய்யப்பட்ட சைவரூல்கள், புரோளநூல், ககோளநூல், வைத்தியம், சோதிடம், வேளாண்மைநூல், வணிகநூல், அரசநீதி, சிற்பநூல் முதலாயவைகளைப் படிப்பித்தல் வேண்டும்.

இப்பந்தியில் நாவலர் உபாத்தியாயருக்குக் கொடுத்திருக்கும் வரைவிலக்கணம் கற்கப்படும் விஷயங்களின்பற்றிய பட்டியல் இரண்டுங் கூர்ந்து கவனிக்கத் தகும்.

இவற்றின் மூலம், ஏற்கும் பிள்ளைகளுக்கு ஆத்மிகப் பண்பாட்டுப்பேறு ஜிவனேபாயப் பேறு இரண்டுங் கல்வி நோக்கங்களாக நாவலராற் கருதப்பட்டுள்ளனமை தெளிவாகும். பாட விஷயங்களுள் நிகண்டு, இலக்கணம், தருக்கம் எனும் மூன்றும் விசேட சிந்தனைக்குரியனவாம். இவை பாடசாலை மட்டக் கல்விக்கு மட்டுமல்ல. ‘அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத் தேன்’ என்ற பாணியில், கற்போர் தமது ஆத்மீகப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிப் பொருட்டுப் பின்னும் பெறவேண்டிய உயர்தமிழ்க் கல்வி, சைவசாஸ்திரக் கல்வி, இரண்டிற்கும் இப்போதே அந்திவாரமிட்டு வைத்த வாறுமாம். தமிழ்ப் புலமை என்ற தலைப்பிலான நாவலரின் மறுகட்டுரையென்று இப்பிற்கல்வி விபரப் படியலாகவேயிருத்தல் காணலாம். (86 நாவலர் குருபூசை மலர் பார்க்க) நாவலர் கருத்திற் கல்வி நோக்கம் ஜிவனேபாயம் மட்டுமன்று என்பதை நிறுவ அக்கட்டுரை இனிதினுதனுவும்.

நாவலர் பெருமான் 4-3

இருபெரும் உண்மைகள்

குரல் 1 ஒன்றின் தொடர்க்கீ

1860-ஆம் ஆண்டிலே சிதம்பரத்திலே கைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை என்ற பெயருடைய கல்விக் கூடம் ஒன்றை நிறுவும் எண்ணத்தை ஒரு வேண்டுகோள் வாயிலாக விளக்கியிருந்தார். அதன்கண் சமய வொழுக்கத்தை மிகவும் வற்புறுத்திக் காட்டிய அறிவுரைகள் பாராட்டுதற்குரியன. அவருடைய இளமைப் பருவ முதலாகப் பதிநிதிருந்த தொண்டின் ஆர்வமும் அதன்கண் கண்டு போற்றற்குரியது.

* “யாதாயினும் ஒரு சமயத்தை மெய்யென்று நம்புகிறவன் அந்தச் சமயத்தின் வழி ஒழுகும் ஒழுக்க மில்லாதபோது பயன்பெறுஞ். அந்தச் சமயத்திற் குரிய கடவுள் இவ்விரண்பதும், அவருடைய இலக்கணங்களும், அவரால் விதிக்கப்பட்ட புண்ணியங்களும், விழக்கப்பட்ட பாவங்களும், அந்தப் புண்ணிய பாவங்களின் பலன்களாகிய சுகதுக்கங்களும், அவரை வழிபடும் முறையையும், அந்த வழிபாட்டினாலே பெறப்படும் நன்மையும் ஆகிய இவைகளை அறியும் அறிவு உதியாதபோது அந்த ஒழுக்கம் உண்டாகாது. சற்குருமகமாக விதிப்படி பெறப்படும் சமய நூற் கல்வி கேள்விகள் இல்லாதபொழுது, அந்த அறிவு உதியாது. ஆதலால், கல்வியும், அறிவும், ஒழுக்கமுாகிய மூன்றுப் பேண்டும். கல்வி கேள்வியில்லாதவர்கள் கடவுளை அறிந்து வழிபட்டுய்யமாட்டார்கள் என்பது, ‘கல்லார் நெஞ்சில் நில்லாள் ஈசன்’ என்றும், ‘கற்றவர் தொழுதேத்தும் சீர்க்கரையுறிந்பாண்டிக் கொடுமுடிநற்றவா’ என்றும், ‘கற்றவர் விழுங்கும் கற்பக்கக்களியைக் கரையிலாக கருணைமாகடலை மற்றவரறியா மாணிக்கமலையை’ என்றும் வரும் திருவாக்குக்களான் அறிக்”

இவ்வறிவுரை மக்களாய்ப் பிறந்தார் எவ்வும் மேற்கொள்ள வேண்டிய பொதுத் தண்மையதே. உலகியல் நடத்தற்கு வேண்டிய நூற்கல்வி யாவரும் கற்க வேண்டுவதன்க்ரே? பிறவியென்னும் பெருங் கடவிலே முழுகிவிடாது துணைநின்று கற்க சேர்க்க வல்லதாகிய சமயக் கல்வியும் மக்களனைவரும் கற்க வேண்டுவதாகும். கற்பதை ஒழிலரேல் வாழ்விலே அமைதிக்கு வழியேது? சமயம் என்பது ஆன்மாவை இறைவற்குப் படைப்பது தானே. அமைதி நிலவாத போது ஆன்மாவைப் படைத்தல் இயலுமோ? ஆகவே சமயக் கல்வியும் ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டும் என்பதாயிற்று. இதனைக் கற்ற வழியே அதற்குத்தக ஒழுகும் ஒழுக்கம் பிறக்கும். ஒவ்வொருவருக்கும் வாழ்க்கை

* என்றையினும் பார்க்க விசேடமாக இன்றைய ஏங்கள் சிந்தனையைத் தீண்ட வேண்டிய கருத்து இது. (ஆவ-ஏ)

பில் விழுப்பந்தரும் சொல்வது ஒழுக்கமேயாம். அதன் வேயே நாவலர் சமய வொழுக்கம் இன்றியமையாதது என்பதை அழகுற வற்புறுத்தியுள்ளார். அவர்தம் உரைகளை மேலும் காணுங்கள்:

“வேதாகமங்களை ஒதுதலும், அறிவு நால்களைப் பிறருக்கு விரித்து உணர்த்துதலும், தருமங்களை எடுத்துப் போதித்தலும், பள்ளிக்கூடம் கட்டுதலும் பெரும் புண்ணியங்கள் என்பது, ஞானமிருதம் எனும் நூலில் வகுத்துச் சொல்லப்பட்டது. எல்லாத் தருமங்களையும் அறிந்து பயன் பெறுவதற்குச் சமய நால் உணர்ச்சியே ஏதுவாகலால், சமய நாலுணர்ச்சியை வளர்த்தலாகிய தருமேமே எல்லாத் தகுமங்களிலும் மேல்னது. ஆதலால், நமது தமிழ் நாடெங்கும் பாடசாலைகளை நிறுவிப் பிள்ளைகளுக்குச் சமய நால்களையும், பொருளீட்டுத்தற்கு வேண்டும் உலகியல் நால்களையும் கற்பித்தலும், திருக்கோயில்தோறும் பக்களுக்குச் சமய நெறியைப் போதித்தலும் மிக மேஜாகிய புண்ணியங்களாம். இச்சிவ தருமம் நமது தமிழ் நாடெங்கும் தழைத்தொங்கல் வேண்டும் என்னும் பேராசையானது, என் சிறுவயதிலே என் உள்ளத்திலே தோன்றி, நாடோறும் பெருகிப் பெருகி, இப்பொழுது அவ்வள்ளத்தை விழுங்கித் தான் மேற்கொண்டு நிற்றலான், என்மென்மையை நினைந்து தடைப்படாமல் திருவருளை முன்னிட்டு நின்று எல்லார்க்கும் பொது கருதுகின்றேன்”.*

மேலே வரைந்த நன்மொழிகள் தமிழர்களை அறச் செயலிலே உடனே ஈடுபடத் தூண்டுவதையும், இளமையிலே சமயப் பணி புரிய மிகக் அவா வுடையவராயிருந்ததையும் தெள்ளிதிற் காட்டுகின் றன். எல்லா அறங்களிலும் சிவ தருமமே சிறந்தது என்று துணிய வேண்டுமாயின், எவ்வளவு அழுக்கிய சிவப்பற்று உடையவராக இருந்திருத்தல் வேண்டும்? அவர்தம் இளமைப் பருவ வாழ்வினைத் துருவியாய் கின்றபொழுது, சில நிகழ்ச்சிகளை அறிய முடியும். அவை யாவும் அவருடைய சமயப் பற்றின் விளக்கு வனவாம்,

பார்சிவல் துரைமகனுரின் ஆங்கிலப் பள்ளியில் நாவலர் பயின்று வந்தாரன்றே? அப்பொழுது அவருக்குப் பதின்மூன்று வயசே நிரம்பியிருந்தது. அத்துரைமகனுரும், அவரிதம் சமயத் தொண்டர்களும், பணியாற்றும் ஆர்வத்தையும், தம் சமய மக்கள் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஈடுபட்டுக் கிடக்கும் இழிவினை

* நாவலர் ஆத்மீக சுவருபம் இது (ஈ-ஏ)

யும் ஒப்பு நோக்கிக் கண்டார். தம் சமயம் வளர்க்கத் தக்கார் இல்லையே என ஏங்கினார். சமயப்பற்று மிகுந்த உணர்ச்சியால், அப்பள்ளிப் பருவத்திலே, ஒரு வெண்பாப் புனைந்து, இறைவன் முன் படைத்து “எம் சமயம் அழியா வண்ணம் பாதுகாத்தல் உம் கடன் இறைவா!” என முறையிட்டு வழிபட்டார் என்பர். மாணவப் பருவத்திலேயே அவருக்கிருந்த ஆர்வம் எத்தகையது என்பதைக் கானுங்கள்:

இவரது இளமை வாழ்வில் நிகழ்ந்த பிறதொரு செயலைக் குறிப்பிடுவோம். மாணவர்களுக்கு இலவச மாகக் கல்வி கற்பித்து வந்தார். அப்பொழுது முதன் முதலாக மாணவர்களுக்கு நாவலர் கற்பிக்கும் நூல் சேக்கிழார் அருளிச் செய்த பெரிய புராணமேயாம். சேக்கிழாரைத் தம் தெய்வமாகப் போற்றினார். சேக்கிழார்பால் பித்துடையார் என்றே அவரை அறிந்தோர் அனைவரும் கருதுவர். சிவனடியார்களாகிய அறு பத்து மூன்று அடியார்களிடமும் அளவிலா அன்பு கொண்டார். உமாபதி சிவாசாரியார் அருளிச்செய்த ‘சேக்கிழார் புராணம்’ என்ற நூலில் தேடி அரிதிற பெற்றார். அகனைப் பயின்று பயின்று உள்ளம் உருகி னார். உண்ணாம்போதும் உறங்கும் போதும் கூட சேக்கிழாரைப்பற்றியே நினைப்பதும் பேசுவதும் அவர் இயல்பு. இந்த உண்மையை நன்கு தெரிந்தவர் நாவலர்தம் உடன்பிறந்தார் தியாகராசனார். இவர் நாவலரின் பெரிய புராண பக்தியைச் சோதித்தறிய விருப்பங் கொண்டார். தம்பியுடன் விளையாடுவதிலே மகிழ்வுபோலும்! நாவலரின் உழுவள்ளபர் ஒருவரை அழைத்தார். தம் கருத்தைக் குறிப்பித்துப் “பெரிய புராணத்திலுள்ள கதைகளைல்லாம் கட்டுக் கதை என்று யான் கூறியதாக அவன்பால் தெரிவிக்க அவன் என்ன செய்கிறுன் என்ற பார்ப்போம்” என விளையாட்டாகச் சொல்ல, அவரும் இசைந்தார். விளையாட்டு விளையாதலும் உண்டன்றே? நன்பர் நாவலர்பால் சென்றார். அவர் தமையனர் உரைத்த சொற்களில் ஒன்றாக குறையாமல் அவர் சொல்லிய வாரே இகழ்ச்சியும் தோன்றக் கூறினார். அச்சொற்கள் நாவலர்தம் செவி யில் வீழ்ந்ததும் உள்ளம் வெதும்பியது; உடல் துடித்தது; கண்கள் சிவந்தன; கரத்திலே கத்தியை எடுத்தார்; காவினும் கடுகிச் சென்றார். பசித்து வரும் புலிபோன்று சினக்களை தெறிக்கவரும் தம்பியை அவர் தமையன் கண்டார். கோபத்திற்குக் கண்ணில்லை என்பார்கள். அம்முத மொழி யறிந்த அவர் புன்னைகை செய்துகொண்டே தம் வீட்டினுள் சென்றுவிட்டார். இக்காட்சியைக் கண்ட ஏனையோர் நாவலரை நெருங்குதற்கும் அஞ்சினார்கள். எனினும், ஒருவாறு தீமை நிகழாதவண்ணம் நாவலரைத் தடுத்து நிறுத்தினார். ஒரு தாய் வயிற் றில் பிறந்தவர் என்ற குஞ்சி உறவையுங்கூட மறைத் துக் கொலை செய்யவும் தூண்டியது எது? அவர்தம் அழுந்திய சமய வணர்வன்றே? தமிழரின் மேஜையை இகழ்ந்தவனை என் தாய் தடுத்தாலும்

விடேன் என்று முந்துந் தமிழ் மரபில் வந்தவரன்றே? அன்று முதல் தம் தமையனேடு பேசுவதையும் அறவே நிறுத்திவிட்டார். விளையாட்டாகவும் தம் சமயத்தை இழப் பொறுக்காத தின்னிய உள்ளம் இளமையிலே அழைந்தது வியக்கத்தக்கதே.

‘பெரிய புராணம் கட்டுக்கதை’ என்று அன்ற சொல்லிய சொற்கள் வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ந்ததைப்போல் வருத்திக்கொண்டே யிருந்தது. அவருக்குண்டாகிய சினம் தனிவதற்கே வழியில்லை. சினத்தை உடனே மாற்றுவதோ அல்லது ஆற்று வதோ முடியாதன்றே. அது, தானே ஆற்றவேண்டியதொன்று என்று கருதியே, ‘ஆறுவது சினம்’ என்றார் ஆன்றேர். ஆகலால், அவர் சினம் ஆர்த தமையனாருடன் மீண்டும் போது துணிந்தாரில்லை, பல ஆண்டுகள் கடந்தும் அவர் சினம் ஆருதது ஏன்? அடியார்களின் அருமை பெருமைகளையும், உறுதிப் பாடுகளையும் பயின்று பயின்று, பெரிய புராணப் பித்தரானார். ‘பித்தர்’ என்று தொடாங்கிப் பாடிய சந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றிலே நாவலர் பித்துடையராயிருந்தல் கூடும் என ஊகிக்கலாம். சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரவையின்பால் இறைவனைத் தாதுவிடுத்தார் என்ற செய்தியைச் சிவபக்தியிற் சிறந்த கலிக்காமர் என்பார் கேள்வியுற்றார். ஒரு பெண்ணின் பொருட்டு இறைவன் திருவடிகள் கன்ற இரவு முழுவதும் தாது செல்ல ஏவிய அவனைக் காணப் பெறுவேணுயின், என்ன நிகழுமோ என்று இயம்பிச் செற்றங் கொண்டிருந்தார். இதனையறிந்த நம்பியாரூர் பெருானிடம் வின்னப்பித்தார். இரு வரையும் ஒன்றுபடுத்தக் கருதிய இறைவன் கலிக்காமருக்குச் சூலை நோயை ஏவியருளினார். குடரைத் துடக்கி முடக்கி வருத்தும் சூலை நோய் பொறுக்க முடியாதவராய் இறைவனை நினைந்தார். ‘இந்நோய்’ வன்றெருண்டனு வன்றி ஒழியாது’ என இறைவன் கூறி, ‘அவனுல் தீர்ப்பதினும், நோயால் வருந்து தலே நன்று’ என மறுத்துரைத்தார். இறைவன் ஆணைப்படி வன்றெருண்டர் நோய் தீர்க்க வருவதை அறிந்தார். இறைவனை இழிசெயற்குப் பயன்படுத் திய அவன் தீர்ப்பதற்கு முன், அவன் முகத்தில் விழிக்காதே, இச்சூலை நோயை வயிற்றெருடுங் கிழிப் பேன் என்று, உடைவாளை யெடுத்ததுக் கிழித்துக் கொண்டார். உயிருடன் சூலையும் ஒழிந்தது! இந்த நிகழ்ச்சி எவரையும் நடுங்கச் செய்யுமன்றே? இத் தகைய உறுதிப்பாடுடைய அடியாரைப் பன்முறை பயின்று உருவேற்றிய நாவலர், கலிக்காமராகவே ஆயினர். தம் தமையன் முகத்தைப் பார்க்காதும் பேசாதும் பல்லாண்டுகள் இருந்ததற்கு இது வே காரணமாம் என்பதில் எட்டுணையும் ஜயமீன்று: ஆனால் தம் தமையன் மிகுந்த நோய்வாய்ப்பட்டு இருக்கும் நிலையில் தம்பியைக் காண ஆவலோடு அழைத்தார். பிறவித் தொடர்பு விடுமா? மனம் இரங்கி அண்ணல் (தொடர்ச்சி 12ஆம் பக்கம் பார்க்க)

இலக்கியம்

“குயின்” — என் கிளவி

இலக்கணத்திலும் இலக்கியத்திலும் எடுத்தாளப் பட்டுள்ள “குயின்” — என்னும் சொல்லின் பொருள் பற்றியதே இக்கட்டுரை.

“குயினென் கிளவி யியற்கையாகும்” —

(தொல். எழுத்து 335) இச்சுத்திரத்திற்கு உரையெழுதியோர் “குயின்” — என்பது மேகம் என்று கூறியுள்ளனர். நச்சினார்க்கினியரும் அவருள் ஒருவர்.

“குயினான் வேற்றுமைக்கண்ணுமியல்பே”

(நன். 216) இங்கும் குயின் என்பதற்கு மேகம் என்றே குறிப்பு எழுதப்பட்டுள்ளது.

முத்துவீரியம், இலக்கண விளக்கம், நிகண்டு, அதராதி என்பற்றிலும் இக்கருத்து வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது.

பெரும்பானுற்றுப்படையின் 374வது அடியில் “வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்” என்று கட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வடிக்கு நச்சினார்க்கினியர்

“வெயிலொளியறியாத விரிமலர்த்தண் காவிற் குயிலாலும்” என்று உரையெழுதியுள்ளார்.

மணிமேகலையின் நான்காவது பளிக்கறை புக்காலதயில் ஐந்தாவது அடியில்

“வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உ. வே. சாமிநாதையர் உரை எழுதும்போது

“ஞாயிற்றின் கதிர் தோன்றிய காலத்தும், படுகின்ற காலத்து முட்படச் சிறிதும் செல்லுதலறியாத இளமரக்கா. இலை நெருக்கத்தாலே குயில்கள் நுழைந்து செல்லும் இளமரக்கா” என்று எழுதியுள்ளார்.

மேற்காட்டிய இருவரும் இலக்கியத்தில் எடுத்தாளப்பட்ட குயின், குயில் என்னும் பறவை என்ற கருத்தினை வெளியிட்டுள்ளார்.

லகரவீற்று நிலை மொழியின் லகரவீறு வருமொழி முதலில் மெல்லினம் வந்து புனரும்போது ஸகரவீருக்மாறுவதுண்டு. (நன். 227) உதம்

11ஆம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி) இருக்குமிடம் சென்றார். ‘யான் செய்த பிழையினைப் பொறுப்பாயாக’ என்று தமையன் கூறிய உரைகள் அவருள்ளத்தைத் தொட்டு அசைத்துவிட்டன. தமையனார் தலையினைத் தம் மடிமீ தமர்த்தித் தம் அன்றைப் புலப்படுத்தினார். பூசையினின்றும் கொணர்ந்த நீற்றையணிவித்துக் கங்கைநீரும் பெய்து அருட்பாவோதி நற்கதியடைவித்தார். அருடைய ஆன்மா நாவலர் அருமையை நினைந்து மகிழ்ந்து அடை யுற்றிருக்கும் என்னாம். (தொடரும்)

நன்றி : நாவலர் பெருமான்

இவ்விதம் திருநெல்வேலி கலாசாலை வீதி, கலா மண்டபத்தில் இயங்கும் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் பணி மன்றத்தினரால், ஏழாலை மஹாத்மா அச்சகத்தில் 1987-07-01 அன்று அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

கஸ்தமாண்டது கன்மாண்டது
கஸ்தமாட்சி கன்மாட்சி
இவ்வாறே குயில் + நுழை = குயினுழை என்பது
பெறப்பட்டது எனக் கொள்ளலாமா?

குத்திரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டதும் இலக்கியங்களில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டதும் புணர்ச்சியினால் பெறப்பட்ட குயின் என்பதாகக் கொள்ளலுமிடயாது.

குரியனுடைய ஒளி இலைகளின் ஊடாகவும் உட்செல்லக்கூடியது. இதனைச் சுவாமி விபுவானந்தரின் “நித்திலத்தை வாரி நிலத்தில் உகுத்தது போல் காலைப் பரிது கதிர்காலும் வேளையில்” – என்ற பாடல் நன்கு உணர்த்துகிறது.

வெயிலும் நுழைய முடியாத சோலையும் உண்டு. மரங்களும், கிளைகளும், இலைகளும், மிக. மிக நெருக்கமாக இருப்பின் வெயிலும் நுழைய முடியாதுதான். அப்படி நெருக்கமான சோலையில் குயில் என்னும் பறவை நுழைந்து சென்றது என்று கூறும்போது பொருள் கிறப்படையவில்லை.

வெயில் நுழையாத இடத்திலும் காற்று நுழையும், காற்றுடன் சேர்ந்து பரந்து செல்வது மேகம். எனவே காற்று நுழையும் இடத்தில் மேகமும் நுழையும். இதனை அனுபவபூர்வமாகவும் கானலாம்.

குயின் என்ற சொல்லுக்கு மேகம் எனக் கருத்துக் கொண்டு “வெயினுழைபறியா” – என்ற பாடல்கள் இரண்டுக்கும்

“இலைகளின் நெருக்கத்தாலே ஞாயிற்றின் கதிர் கோன்றிய காலத்தும், படுகின்ற காலத்தும் உட்படச் சிறிதும் செல்லுதலறியாத இளமரக்காவிலே மேகம் நுழைந்து செல்லும்” என உரை கொள்வதினால் பொருள் கிறப்படையும்.

தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதும் போது குயின் — மேகம் என எழுதியவர் நச்சினார்க்கினியர்; உச்சிமேற் புவர் கொள் உரையாசிரியர். “தமிழ்த்தாத்தா” — என அழைக்கப்பட்டவர் உ. வே. சாமிநாதையர். பழந்தமிழ் நால்கள் பலவற்றை அச்சேற்றியும், உரையெழுதியும் தமிழ்ப்பணி புரிந்தவர். இருவரும் தமிழ்ப் பேரரிஞர்கள். எனினும் இலக்கியத்தில் இடம்பெற்ற குயின் என்ற சொற்குக்குயில் (பறவை) என்று பொருள் எழுதியது வியப்பாக உள்ளது.

முத்துவீரி வசத்தான் “முறை மறந்தறைதல்” என்று சிவஞான முனிவர் ஆறுப்பிட்டது இதுதானே? அறிஞர் உலகம் இதுபற்றி ஆய்வு செய்வது பயனுடைத்து.

ஆ. அரசாந்தினம்.
ஆசிரியர்,
கஞ்சாவளை — 1,
கஞ்சாஞ்சிகுடி.